

Земята – малцинство сред необятния Космос

Димана Димова

първи курс, специалност „Интериорен дизайн“ в Нов български университет

Специална награда

Когато си странна птица всички те питат защо си странна.

Малко искат да знаят защо си птица.

Светлин Петков

Два случая мога да наблюдавам отблизо. Това са моите две най-близки приятелки. Две момичета, към които се привързах преди да опозная добре и да разбера приличаме ли си по характер и интереси. С едното се разбираме само с поглед или знак, толкова еднакви мисли се въртят из главите ни, но с другото момиче сме пълни противоположности. Но да проявяваш разбиране към приятелите си е далеч по-лесно от колкото да си толерантен към напълно непознати, например, и не това е същината на термина толерантност.

Познавам едно момиче от както бяхме в една група в детската градина. Тя е родена в България, но родителите и са арменци и в резултат на това, част от разбиранията ѝ се различават от нашите. Различно звучат имената ѝ и също така външният ѝ вид е с характерни за народа ѝ черти, но това което прави най-голямо впечатление е, че хората с които току що се е започнала, в следващия момент започват да я харесват и да се отнасят с нея с необходимото уважение. Тя има широка, искрена усмивка и добро сърце и това прави околните толерантни към нея, въпреки че често усещат, че е различна.

Други не притежават този неин чар и изпитват много повече трудности да живеят сред един народ като част от малцинство. И обществото се настройва умишлено или не срещу малцинствата в държавата си. Притискат ги да променят традициите и вярванията си. А това е много грешно поведение. У всеки народ има нещо което го отличава от другите и това най-често е причината този (народ) да се запази единен през времето. Затова вместо да дискриминираме хората, които за нас са „чужди“, трябва да сме отворени към мъдростта, която са запазили през годините, да ги посрещнем с желание и да се учим взаимно на добро.

Друг вид толерантност, която трябва да проявим към съгражданите си (и не само) е тази насочена към хората с физически увреждания. В новите влакове на софийските трамваи неспирно се повтаря една кратък клип за двама спорещи за едно и също място за паркиране, на което има знак „запазено за хора в неравностойно положение“. Дилемата на двамата е, че единият е в инвалидна количка, но няма документ, а другият е напълно здрав, но е взел документ от баба си. За здравомислещите хора е ясно кой има право в спора, но е факт, че този кратък клип е там. Това означава, че толерантността не е присъща на всички и трябва постоянно да ни се напомня, как е правилно да се постъпи.

И ето тук се появява големият проблем на нашето съвремие. Действия, които всеки твърди, че извършва без да се замисля, като това да отстъпи мястото си на някого или да не съди по раса и религия, всъщност остават само заявени, но без да бъдат изпълнени в действителност и така проблемът остава нерешен. А пътят напред, би бил възможен, ако се обяснява на децата в най-ранна възраст, тоест докато техният мозък е все още гъвкав, а не втвърдил се от „други по-ценни знания“, че ние сме малцинство спрямо другите обитатели на планетата ни, както са и всички други народи, както е и самата планета Земя сред необятния Космос. И не трябва да се отнасяме към хората, които не са същите като нас по различен начин. Разбира се, винаги да ръководим постъпките си с мисълта за това как бихме желали другите да се държат с нас. Тогава може би най-после ще открием какво значи да си толерантен и ще разберем колко ценно е да се притежава това качество, което е много близо и всеки може да го достигне, стига да има искреното желание да прави добро.